

[Aage Fogh.]

og ikke et lån, medens der i realiteten er tale om et lån, et lån, der skal forrentes og betales tilbage.

Derfor kunne der vel være grund til ganske kort at se på, hvordan det i virkeligheden virker.

Hvad angår spørgsmålet sparsommelighed, hørte jeg engang en god, solid vestjyde forklare det på den måde, at det med sparsommelighed er meget godt, for medens der er én part, der er født til at spare, så er der én part, der er nødt til at spare, og så er der en tredje, der aldrig har prøvet at spare. Jeg tror, disse tre parter stadig væk består, og hvordan står de så i relation til det foreliggende forslag? Ja, de, der aldrig har prøvet at spare, aldrig har vist vilje — selv om de i og for sig havde evnen — til at deltage i opsparing, de bliver ved dette forslag tvunget til at vise sparevilje eller -evne, men de skal dog have 14 000 kr., efter at skatten er betalt; dem har jeg derfor ikke ret megen medlidenhed med. De, der er født til at spare — og dem er vi jo mange af — der foretager en rimelig opsparing, rammes jo ikke særlig hårdt af dette forslag, for enten beløbet står på en konto, der giver 5 pct., eller en konto, der giver 5,5 pct., betyder forskellen dog ikke særlig meget. Men så er der endelig den tredje part, og den har jeg nogen medlidenhed med, det er dem, der er nødt til at spare. Det er måske navnlig de unge, der sidder med en virksomhed, til hvis udvidelse de skal bruge deres penge.

Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede finansminister, om vi i hvert fald ikke i udvalget skulle undersøge, om det uden at give for stor administration ville være muligt at give dispensation for disse medborgere, der bevisligt på en fornuftig måde sparer op for at fremme deres bedrift. Jeg nævner det kun, fordi det er en af de ting, jeg gerne vil have undersøgt.

Der er et par ting til, jeg gerne vil have undersøgt i udvalget. Jeg vil spørge finansministeren om grænsen ved 14 000 kroners skalaindkomst i alle tilfælde er helt rigtigt valgt. Der er fornuftige og kyndige folk, som synes, at man burde sætte en anden, lavere, grænse for ikke-forsørgere. Vil dette være muligt, uden at det giver for stor administration? Det er mit bestemte ind-

tryk, at en ikke-forsørger normalt har bedre betingelser for at spare op end en forsørger. Det vil måske også have praktisk betydning, for at finansministeren ikke skal få flere penge, end han har brug for, at sætte procenterne lidt ned.

Jeg må complimentere finansministeren: jeg synes, det er et ualmindelig velskrevet lovforslag, som det er nemt at finde ud af, og loven vil, så vidt jeg kan se, blive forholdsvis let at administrere.

Om afgiftslovene skal jeg ikke sige meget. Jeg erkender, at med de områder, det drejer sig om, tobak, spiritus, øl og vin, bestemmer den enkelte medborger selv, hvor meget han vil give i skat. Inden for visse grænser er det i hvert fald sådan, at man lever lige lykkeligt uanset forbruget; det er måske endda sådan, at mange mener at kunne leve lykkeligere med et beskedent forbrug, og derfor er jeg ikke betænkelig ved at belægge disse områder med skat.

Jeg har en betænkelighed, der står i forbindelse med afgiftslovforslagene — finansministeren var selv inde på det. Det er restaurationskatten. Det er ikke nogen hemmelighed, at jeg i en årrække har holdt mange taler om restaurationskattens uhensigtsmæssighed; den har, så vidt jeg kan se, omtrent alle de fejl, en indirekte afgift kan have. Derfor er jeg betænkelig ved, at man, når man nu forhøjer grundsatsen, derigennem forhøjer restaurationskatten. Der er ikke tid til at ændre ved det i sommersamlingen, men jeg vil gerne have et løfte om, at der bliver gennemført en ændring i den kommende samling, 1957-58. Det er i virkeligheden en uanstændig form for beskatning over for et enkelt erhverv, der her er tale om; derfor synes jeg, man bør ændre den.

Så er der spørgsmålet om afgifternes indregning i pristallet og om ændring af lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Jeg vil sige rent generelt, at mit parti ved flere lejligheder har givet udtryk for den opfattelse, at hvis folketinget gennemfører en lov, der reelt kun har én opgave, nemlig at sænke købeeften hos den danske befolkning, så er det ikke rationelt at lade denne lovgivning få indflydelse på pristallet; gør man det, må det virke til, at den del af medborgerne, der får deres lønvilkår bestemt efter pristallet, bliver